

Full diocesà

25 de setembre del 2016

p4 – Molta participació en el Jubileu de les Famílies

p5 – Pelegrinatge jubilar a Montserrat el 8 d'octubre

de generació
en generació

Lc 1,50

Vine a Catequesi

«Ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer»

Diümenge XXVI de durant l'any / Cicle C

Lectura de la profecia d'Amós

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

(6,1a.4-7)

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.

(Salm 145)

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepressible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Reis dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

(6,11-16)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llàtzer s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. »Arribat al

país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llàtzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llàtzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames." Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llàtzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre." »El ric digué: "Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llàtzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments." Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin." El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran." Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer".»

(16,19-31)

«Així s'acabarà l'orgia dels vividors»

Agenda

Lit. hores: Setmana II

26 dilluns

— Sant Cosme i sant Damià, màrtirs (†304)
— Sant Nil, abat (†1004)
Job 1,6-22 / Salm 16 / Lluc 9,46-50

27 dimarts

— Sant Vicenç de Paül, (1580-1660)
— Santa Judit
Job 3,1-3.11-17.20-23 / Salm 87 /
Lluc 9,51-56

28 dimecres

— Sant Venceslau, màrtir (†935)
— Sant Alaric, màrtir (†973)
Job 9,1-12.14-16 / Salm 87 /
Lluc 9,57-62

29 dijous

— Els Sants Àngels Miquel, Gabriel i Rafael
Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 137 /
Joan 1,47-51

30 divendres

— Sant Jeroni, prevere i doctor (ss.IV-V)
— Santa Sofia (s.II)
Job 38,1.12-21;40,3-5 / Salm 138 /
Lluc 10,13-16

1 dissabte

— Santa Teresa de l'Infant Jesús verge (1873-1897)
— Sant Remigi bisbe (†530)
Job 42,1-3.5-6.12-16 / Salm 118 /
Lluc 10,17-24

2 diumenge XXVII de durant l'any / Cicle C

— Els sants Àngels de la Guarda
— Sant Llogari, màrtir (†678)
Habacuc 1,2-3;2.2-4 / Salm 94 / 2
Timoteu 1,6-8.13-14 / Lluc 17,5-10

Relat d'una inversió. Una paràbola sobre la insensibilitat

Josep Molist i Rifà, prev.

Les paraules d'Amós deixen veure com estaven de satisfets aquells habitants del Regne del Nord, suara enriquits. Descriu algunes de les seves formes d'ostentació, hedonisme i despreocupació. El profeta els adverteix dels perills, recurrents en les societats que viuen en l'autocomplaença: ceguesa, insensibilitat, incapacitat de reaccionar davant les circumstàncies polítiques adverses. En el seu cas, l'amenaça Assíria.

Timoteu havia nascut a la ciutat de Listra. Era fill de pare grec i mare jueva. Coneixia les Escripures però no havia estat circumcidat. Fou company de sant Pau en molts dels seus viatges i l'Apòstol l'anomena «fill estimat». La carta en el seu conjunt conté recomanacions adreçades al qui ara és responsable d'una comunitat.

La paràbola del ric i Llätzer es troba únicament en l'evangeli de Lluc. Té l'estructura literària i el contingut propis dels relats rabínic. Es tracta d'una narració breu però molt pedagògica, que juga amb el contrast i s'entreté en els petits detalls: El vestit del ric, per exemple. Probablement un vestit de llana tenyit de porpra portada de la ciutat de Tir i roba interior finíssima vinguda d'Egipte. El pecat de l'«epuló» és rellevant per la seva insensibilitat davant el pidolaire pobre, malalt i sense casa. El moment de la mort ve presentat com un moment determinant, on acaba la llibertat d'elecció i es dona la inversió de situacions: el pobre té ara un lloc en el banquet escatològic, mentre que el ric sofreix una set insaciable, perquè, havent tingut l'ocasió de donar menjar al qui tenia fam i acollir el qui estava malalt, no ho va fer. La lliçó, avui, és per a nosaltres.

La imatge

Llätzer i l'home ric (1035-1040).

La paràbola del ric fartaner i del pobre Llätzer és una denúncia de la perversitat dels qui, en el seu egoisme satisfet, es desenten dels germans que pateixen. Jesús ja compta que és difícil que se'l creguin: «Si no fan cas de Moisès i dels profetes, encara que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer.» La cobdícia, l'afició al guany fàcil i a l'ostentació són camins de desfeta i de perdició. Només l'amor generós i abnegat ens pot salvar. Què esperem a deixar-nos convèncer?

«La família és el futur de l'Església i de la humanitat»

Molta participació en el Jubileu de les Famílies celebrat a Vic diumenge

Diuenge passat, dia 18, va tenir lloc a Vic el Jubileu de les Famílies, que va comptar amb molta participació. Era l'acte que unia la Jornada Diocesana d'inici de curs, el Dia de la Catedral i la jornada del Jubileu de la Misericòrdia dedicada a les famílies, ja que aquest és l'eix d'enguany del pla diocesà de pastoral.

Durant el matí van tenir lloc una gimcana familiar i una xerrada a càrrec del coach Víctor Küppers, que va fer una crida a l'alegria i a l'optimisme, recordant que quan fem les coses bé ens sentim millors.

Hi hagué un punt de pregària i la possibilitat de rebre el sagrament de la reconciliació a l'església del Seminari. Després d'un dinar de pícnic hi hagué un espectacle infantil a càrrec d'un pallasso.

A la tarda, la gent es va concentrar davant la catedral per creuar la Porta Santa i participar en la solemne eucaristia, presidida pel bisbe Romà. Molta participació a la catedral, on es va fer notar la presència de les famílies, especialment en les ofrenes i les pregàries. A l'ofertori es va resar l'oració del papa Francesc del final de l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia*. Destaquem alguns fragments de la homilia episcopal:

«Nosaltres sabem que el futur de l'Església és la família. El futur de l'Església i del món, el futur dels nostres pobles i ciutats, de la nostra terra, del nostre país, és la família. L'enemic de la humanitat, el qui no estima la humanitat ni la vida humana, sap el que ha d'atacar i ho fa. La família en els nostres temps, de manera especial, és atacada perquè hi

va unit el futur de la humanitat. Però la família volguda per Déu no pot perdre mai l'esperança si es manté fidel al seu fonament que és la voluntat amorosa de Déu.»

«La família és el tot, és el lloc on una persona és estimada tal com és, en la veritat de la caritat, que l'ajuda a créixer en humanitat i en donació generosa. La família és la que sempre hi és. Quan les coses van bé en la família es comparteix l'alegria, i aquesta, en ser compartida, és més alegria; però quan les coses no van bé i apareix el sofriment i les contrarietats, aquestes també es comparteixen; i la tristesa quan es compartida troba la joia profunda del consol.»

El pastor diocesà va acabar les seves paraules amb tres missatges ben concrets a les famílies: la família cristiana prega, la família cristiana viu la misericòrdia i la família cristiana és missionera.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la Catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí de 10 a 12, tarda de 5 a 7.

Dissabte 8 d'octubre: pelegrinatge jubilar a Montserrat

Pere Oliva, prev.

Quan serà?

El dissabte 8 d'octubre som convidats a un pelegrinatge a Montserrat. Abans no es posi cloenda a l'Any de la Misericòrdia, com a diòcesi de Vic volem pujar a Montserrat. A la muntanya santa i a redós de Maria, mare de misericòrdia, celebrarem el goig de ser poble de Déu.

El bisbe Romà, preveres, diaques i laics de les parròquies de tots els arxiprestats volem aplegar-nos com a cristians per agrair a Déu Pare el do de la fe i compartir junts una jornada al nostre Sinaí.

Què farem?

Celebrarem el misteri de la nostra fe, dins la missa conventual, a les 11 del matí a la basílica de Montserrat. Seguidament, unes paraules d'acolliment i encoratjament del nostre bisbe i de l'abat del monestir. Dinarem a 2/4 de 2 al restaurant de Montserrat els qui vulguin (20 €) o dinar de pícnic als Degotalls. Havent dinat, una pregària conjunta posarà punt final a l'aplec diocesà.

A cada arxiprestat es facilitarà el transport amb autocar. Anem reservant aquest dissabte d'octubre per a gaudir d'aquesta trobada diocesana.

Com ens recorda la butlla del papa Francesc, *Misericordiae Vultus*, 24: «Ningú com Maria no ha conegut la profunditat de Déu fet home. Tot en la seva vida va ser plasmat per la

presència de la misericòrdia feta carn. [...] Que ella, que va ser cridada a entrar en les profunditats de la divina misericòrdia, intercedeixi per nosaltres i ens obtingui de viure i caminar sempre en el perdó de Déu i en la indestructible confiança en el seu amor.»

Disposem-nos a viure aquest pelegrinatge diocesà adreçant-nos a la nostra parròquia o al nostre arxiprestat.

HORARI

11h – Missa conventual. Seguidament, acolliment del nostre bisbe Romà i benvinguda del pare abat de Montserrat.
13:30h – Dinar.
16h – Visita espiritual i comiat a la Mare de Déu. Retorn.

Inscripcions

És imprescindible inscriure's, per al dinar i per a l'autocar, a la pròpia parròquia o als arxiprestats:
Igualada, t. 933 800 040 (Santa Maria) fins al 5 d'octubre;
Manresa, t. 938 753 203 (Casal de l'Església) o despatx-inter-manresa@bisbatvic.com;
Vic, t. 938 861 260 i 938 832 655.
Preu: dinar: 20 € (hi ha la possibilitat de portar-se'l i fer pícnic); autocar: segons l'arxiprestat.

El testimoni de la germana Isabel Solà, assassinada a Haití

Núria Torreblanca (*)

La monja missionera Isabel Solà Matas, natural de Barcelona, va ser assassinada d'un tret de bala el dissabte dia 3 de setembre a Port-au-Prince (Haití), mentre circulava amb el seu cotxe pels carrers propers a la catedral. La germana pertanyia des dels dinou anys a la Congregació de Jesús-Maria i vivia a la capital haitiana des del 2008. En el 2010 va sobreviure al gran terratrèmol que va sacsejar tot Haití, el qual va enderrocar la seva escola i el seu convent.

Vida dedicada als més desfavorits

La missionera Solà, de cinquanta anys, treballava amb persones pobres en el país caribeny des de feia vuit anys, després d'haver viscut durant divuit anys a la Guinea Equatorial, on es va centrar en labors educatives i de suport a les dones. Segons fonts d'Haití properes a ella, la monja era molt activa entre els sectors més humils de la capital, sobretot quan el sisme del 2010 va destrossar la ciutat i va causar més de 300.000 morts i 300.000 ferits. Solà va crear un taller de fabricació de pròtesis per a les persones mutilades afectades pel gran terratrèmol.

«Haití és casa meva, la meva família, [...] el meu lloc de trobada amb Déu»

El director de les Obres Missionals Pontifícies (OMP) a Espanya, el P. Anastasio Gil, ha compartit, en un comunicat de condol, una carta de testimoni de la religiosa sobre el

gran terratrèmol d'Haití. En aquesta carta, Solà justifica per què va decidir continuar vivint en un país dominat pel sofriment i la pobresa, que havia viscut una de les pitjors catàstrofes naturals de la història. «L'únic que podria dir és que Haití és ara l'únic lloc on puc estar i curar el meu cor», defensa Solà en la carta de fa cinc anys. I afegeix: «Haití és casa meva, la meva família, la meva feina, el meu patiment i la meva alegria, i el meu lloc de trobada amb Déu.»

El Papa recorda la missionera

Abans del rés de l'àngelus dominical després de la missa de canonització de santa Teresa de Calcuta, el papa Francesc va demanar de pregar per la religiosa recordant «quants es lliuren al servei dels germans en context difícil i perillós», pensant especialment en totes les religioses que donen la seva vida pels altres sense cap objecció.

El bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, durant l'homilia del seu funeral, va destacar la decisió de la religiosa en acceptar una vida de riscos sense pensar a salvar la pròpia vida, sinó a lliurar-la generosament pel bé dels més pobres, complint així les preferències de Jesús.

En acabar l'eucaristia, germans i nebots d'Isabel Solà van recordar la vida d'austeritat, soledat i de condicions duríssimes que va viure, accentuant la seva admiració pel seu esperit de lluita i la seva gran fe en Déu.

(*) Col·laboradora d'esglesiadebarcelona.cat

L'article

Mirar i deixar-se mirar

Jesús Renau, S.I.

Veure és freqüentíssim. Mirar no ho és tant. Deixar-se mirar passa poques vegades. Els ulls veuen, entre tantes visions hi ha algunes mirades, i que poques vegades ens deixem mirar!

La mirada sempre va acompanyada d'una actitud psicològica que pot arrossegar la ment. Mirades interrogants, mirades curioses, mirades sorprenents, mirades possessives... Fàcilment la ment pot afegir-hi un comentari: «Quina cara més estranya!», «Aquesta persona l'he vista altres vegades», «Ostres, que lleig!»...

Ens deixem mirar, que ens mirin, com a defensa, com a indiferència, com a repte i també com a simpatia, amicitat i amor.

Deixar que ens mirin com a amicitat i amor, normalment comporta un moviment interior afectiu que pot arrossegar unes expressions externes: somriure, donar la mà, una abraçada.

La mirada implica un principi de relació que generalment no passa d'aquí. Quan ens deixem mirar per amicitat o amor real o imaginari, estem dient que voldríem o volem continuar. Aquestes mirades poden comportar un enllaç, poden ser un moment més de la relació o un moment inicial.

Quan meditem, i encara més quan contemplem, la nostra mirada pot ser real o imaginària. Quan meditem, i encara més quan contemplem els esdeveniments de la vida de Jesús, tenim un lligam amb ell; si no, no ho faríem. Lligam de recerca, d'admiració, interrogant o amor.

Deixem que en el nostre interior Jesús ens miri. Amicitat, amor, unió, configuració... i com ho podríem expressar? Fa temps hi havia una pregària que ens varen ensenyar els pares que deia: «Ulls del bon Jesús, mireu-me.» Santa Teresa volia que en els convents de les carmelites hi hagués imatges o pintures de Jesús perquè les religioses passessin de la mirada externa a la interna, i qui sap si no a la mirada d'ell.

De tota manera, sempre ens caldran la caritat i l'amor per a tenir garantia que és ell i no una pura ficció.

La Pel·lícula

Los hombres libres de Jones

Gary Ross

EUA, 2016.

Intèrprets: Matthew McConaughey i Gugu Mbatha-Raw.
Bèl·lica.

Per a joves.

Narra la història real del granger del Sud Newton Knight i la seva extraordinària revolta armada contra l'Exèrcit Confederat durant la Guerra de Secessió americana. Fart de lluitar pels interessos dels més rics, Knight va desertar, es va aliar amb altres petits grangers i amb l'ajuda dels esclaus locals va liderar un aixecament que va portar el comtat de Jones en el Mississipi a independitzar-se creant l'Estat Lliure de Jones.

El seu matrimoni amb una antiga esclava, Rachel, i la seva posterior construcció d'una comunitat interracial van distingir Newton Knight com un lluitador i una controvertida figura en el context de la Guerra Civil americana. El protagonista es mou per indubtables principis cristians.

Glossa

Acollir el foraster

Romà Casanova, bisbe de Vic

La quarta obra de misericòrdia corporal és acollir el foraster. I aquesta necessitat de caritat i de justícia pren nou relleu entre nosaltres amb l'acolliment que hem de fer dels refugiats que han arribat de països diversos a les ciutats de Vic i Manresa. Són persones a qui, amb els tràmits legals, els ha estat concedit l'acolliment entre nosaltres com a refugiats, és a dir, aquells que, fugint dels seus països amb situacions de guerra o de conflictes civils, demanen al nostre país l'estatut de refugiat. Les autoritats estatals els ho han concedit a ells i a les seves famílies i, amb aquesta concessió, hi va inclòs el compromís de respondre d'ells, per tal que en un temps oportú puguin integrar-se i obrir-se un futur entre nosaltres.

A nosaltres, com a societat i com a Església, ens pertoca sols, en un primer temps, oferir-nos a aquells que tenen la responsabilitat d'acompanyar-los en els mesos inicials de la seva estada entre nosaltres. Certament que dues institucions eclesials, el Seminari del bisbat de Vic i l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, han ofert instal·lacions seves, a Vic i a Manresa respectivament, per fer possible aquesta primera fase del procés d'integració

d'aquests refugiats amb les seves famílies. Però pot donar-se el cas que hi hagi, a part de les necessitats primeres, altres necessitats a les quals podem donar resposta.

En una altra fase del procés d'integració, ja poden entrar més en joc Càritas a tots els nivells, així com altres institucions, quan aquestes persones siguin presents en pobles i ciutats, en aquells habitatges que s'han ofert per a donar resposta a l'acolliment dels refugiats. L'objectiu és, com ja he dit, la millor integració possible entre nosaltres. L'acompanyament propi dels cristians amb la caritat i la discreció, amb la sol·licitud i el respecte, volent el bé integral de la persona en totes les seves necessitats tant corporals com morals i espirituals, serà necessari sempre. No oblidem, però, que l'obra de misericòrdia dels cristians és acollir el foraster i en aquesta denominació hi entren tant els refugiats com els immigrants, així com aquells a qui, encara que faci molt temps que són entre nosaltres, encara els costa la integració. Un cristià no pot mai excloure del seu cor ningú, sinó que ha de tenir un cor obert a tots els qui necessiten el seu amor misericordiós.

